

i 1895 et Program, hvori der fandtes Krav om Nedsættelser af finansielle Toldsatser. Den fortsatte Arbejdet ganske særligt i Aarene 1905—06—07—08. Jeg har her taget et Værk frem, som findes i vort Bibliotek; det er denne Organisations Organ, det hedder „For Industri og Haandværk“, og der ser jeg Gang efter Gang, paa hvilken Maade man har arbejdet. Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds har udfoldet en stor og omfattende Virksomhed, som jeg i mange Maader paaskønner og respekterer, og det Arbejde, det ærede Medlem har gjort som Redaktør af Organisationens Organ, har været meget betydeligt. Her faar man ogsaa Oplysninger om det Standpunkt, man fra den Side har indtaget. Jeg finder saaledes, at man har afholdt Møder i Efteraaret 1905 paa forskellige Steder i Jylland, og alle Steder, hvor det ærede Medlem er optraadt, har han stærkt høvdet Kravet om en betydelig Nedsættelse i de finansielle Toldsatser. Han fortsætter dermed i Møder, der holdes ganske særligt i Efteraaret 1906, og der fremkommer da Udtalelser, som ere ret stærke. Der citeres Uddrag af det den Gang forelagte Toldlovsforslag, hvorved man tilsigtede betydelige Nedsættelser, og det hedder saa derom: „Disse Nedsættelser, der alle berøre *Livsfor-nødenheder* og tilsammen udgør 6½ Mill. Kr., vil fra alle Sider i Befolkningen blive modtaget med Tilfredshed; kun vil de fleste sikkert beklage, at Ministeren ikke er gaaet noget videre“. Der tales senere om: „Ophævelsen af Tolden paa den arbejdende Befolknings Livsfor-nødenheder“, der danner Hovedpunktet i Fællesrepræsentationens i 1895 vedtagne og siden altid opretholdte Program, og dette giver man saa sin Tilslutning. Saa nærmer Toldlovens Vedtagelse sig, og det hedder da den 30. April 1908, at „hvis de fremkomne Forlydender bekræfter sig, vil Forbrugerne vinde langt mindre ved Toldnedsættelser paa Finanstoldsatserne end oprindelig tilsigtet ved Regeringsforslagets Fremsættelse“. Ser De, mine Herrer, det er ikke for at rette et særligt Angreb mod nogen, men for at opfordre dem, som giver sig af med Agitation og Partiledelse, til at se sig alvorligt for under saadanne Omstændigheder og ikke at kaste Skyld og Ansvar paa andre for det, hvorfor de selv bærer et saadant Medansvar som det, hvorom jeg har tilladt mig at minde de Herrer her i Tinget. Det maa man ikke gøre. Jeg tør udtale, at jeg ogsaa i disse

Spørgsmaal vedblivende følger med, skønt jeg er paa mine gamle Dage, og jeg agter at vedblive dermed. Her har vi en af Grundmanglerne ved Højres hele Ledelse. Aldrig er noget alvorligt forberedt paa Forhaand; aldrig er der gjort alvorlige Bestræbelser for at skaffe Klarhed paa det ene eller det andet Omraade. Man gør fra Ledelsens Side det modsatte af det, man skulde gøre. Sluttes man paa Tingene en stor Overenskomst af en eller anden Art, gaar man ud og forfølger dem, med hvem man har sluttet Overenskomsten; men man forsømmer at holde Orden paa dem, der skriver i „Nationaltidende“, og som paa en for mig saa ganske tilfredsstillende Maade blev taget til Indtægt af det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle), og man forsømmer at holde Orden paa andre, der gaar ud og laver Standpunkter og udgiver sig for at være Højremænd. Dem skulde man holde Orden paa i Stedet for at forfølge dem, man har haft Samarbejde med. Det er en bagvendt Politik, der kun er ødelæggende for det Parti, der fører den. Jeg tror, det er paa Tide, at der bliver sagt saadanne Ting som den jeg her siger. Jeg gentager, hvad jeg harsagt før, at den store Ulykke for alle konervative Opgaver her i Landet i de sidste 18 Aar har været en uduelig Partiledelse paa den Side.

Jeg kommer nu til at tale om Forsvarssagen, og jeg takker det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds fordi han bragte i Erindring — hvad man har Lov til — noget af det, der skete i 1909. Ganske vist foreligger det maa ikke helt offentligt, men det gør ikk noget; naar det ærede Medlem og jeg er enige, kommer vi fortræffeligt ud af det. Det ærede Medlem mindede mig, hvad han forment at være mit Standpunkt i Forsvarssagen, og jeg har til Avers Tid, naar der har været Anledningertil, vedgaaet det; jeg skal ogsaa vaa det i dette Øjeblik. Jeg var utilfreds med den Løsning, det trak op til i 19, og med det, der blev vedtaget; men jeg er ikke kyndig nok til at turde kke Vrag paa det, og jeg billiger, at højtærede Regering fører det igennem. Min Mening om Enkelthederne gi en anden Retning end det, der blev resultatet, og jeg tænkte, vi kunde nøjes med betydelig mindre ekstraordinære Udter den Gang, ligesom jeg ogsaa troer at vi kunde blive ved betydelig mindre Udgifter. Mit Standpunkt er det, der var med til at